

บานบ่า...

เรื่องกลัวๆ ก็รวยได้

ปี...นี้คือ หัวมประณม

กรุบ...กรับ กรุบ...กรับ เสียงเดียวบนมือขึ้นเล็กๆ อุ่นๆ เพลิดเพลิน ของผม ทำเอาหายใจต่อหอยคนต้องดามอย่างสงสัยว่า เจ้าขันมีในถุงพลาสติกสีสดใสที่ผมต้องอยู่ในมือนั้นหรือยังขนาดนั้น เดียวหรือ

ธรรมชาติแล้วผมเป็นคนไม่ชอบรับประทานข้าวขอบเเต่ใช้ประสาท น้ำหออกครับ กลัวผงชูรส เดียวผมร่วงหมด น้ำข้าวจะร้อนอย่างนี้ยัง หลายแสนจะเกือบล้ามาแล้ว

เห็น...ก็ขันมขบเคี้ยวที่ผมกำลังเมมันอยู่นั้น จะว่าไปแล้วก็เป็น ข้ามเปรูรูแบบบ้านที่เราคุ้นเคยนั้นแหลกครับ แต่มีการพัฒนา ด้านการปูรูสและน้ำราฐภูมิให้ดีไซซ์ ทัดเทียมกับข้าวขบเคี้ยว ซึ่งฟรังทั้งหลาย เลยทำເຄມเคี้ยวไม่หยุดเหมือนกัน

เพราะขานมที่ผมรับประทานอยู่ คือ บานาน่า ...หรือหากพูดให้ เป็นภาษาพ่างอย่าง ก็คือ กลัวยจาก นั่นเอง

กลัวยจาก ขันมพื้นบ้านนี้ เชื่อว่าคงไม่มีใครไม่รู้จัก และได้ลิ้ม ลองกลัวยที่น้ำขึ้นมางาๆ ที่นำไปทอดให้กรอบแล้วนำไปคลุกน้ำตาล ที่เป็นของฝากที่ขึ้นชื่อของหลัยจังหวัด

เดบานาน่าไม่ใช่กลัวยจากธรรมชาติ น้ำครับ แต่เป็นกลัวยจาก ปูรูสชาติที่มีหัวทั้งหมด 10 รสชาติ เช่น รสน้ำผึ้ง รสลาบ รสต้มยำ รสสาหร่าย ฯลฯ ตามแต่ใจลูกค้าที่ต้องการเลย

และไม่น่าเชื่อว่าบานานานี้จะกลายเป็นสินค้า OTOP ที่ขึ้นชื่อ ของ จ.กาญจนบุรี ไปแล้วด้วย

จันดนา สารสำอาง ประธานกลุ่มสหพัฒนากลัวยน้ำว้าไทย อ.พนมทวน จ.กาญจนบุรี สาวร่วงเล็ก หน้าตาใจดี ซึ่งเป็นผู้คิดค้น และพัฒนาข้าวขบเคี้ยว บานาน่า บอกว่า แรกเริ่มเดิมที่ของ บานาน่าน้ำนี้เกิดขึ้นจากความต้องการเก็บรักษากลัวยน้ำว้าที่ลับ ตลาดเมืองปะรุง 10 กว่าปีก่อน ด้วยการแปรรูป

ทั้งนี้ เพราะคุณจันดนาเองได้รับการอบรมด้านคหกรรมศาสตร์ จากวิทยาลัยอาชีวะเอี่ยมละอ แล้วชักดูทำงานด้านวิชัยในบริษัท เอกชนอีกด้วย ก็เลยมีความคิดว่า จะนำกลัวยน้ำว้าที่มีมากมาย

เหลือเกินที่ อ.พนมทวน มาแปรรูป เพื่อเก็บกลัวยให้อยู่ได้นานกว่า ปล่อยให้สูญเสียรับประทานไม่ได้แล้วต้องทิ้งไปในที่สุด

กลัวยจากคือลิ้งแรกที่คุณจันดนาคิดว่าเป็นวัสดุ omnอาหารที่ดี ที่สุด เพราะสามารถเก็บได้นาน แต่หากเป็นกลัวยจากธรรมชาติ ก็ไม่ สามารถสร้างจุดเด่นให้แตกต่างจากลินดี้ของที่อื่นๆ ทำให้คุณจันด นาคิดว่าควรจะนำกลัวยจากน้ำปูรูสให้มีความหลากหลาย

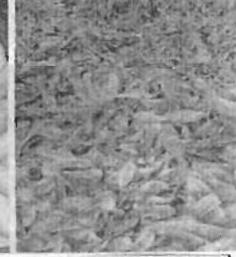
มากกว่าที่มีแต่สหหวานเพียงอย่างเดียว ด้วยประสบการณ์จากที่รับเรียนมา รวมถึงประสบการณ์จาก การเป็นเจ้าหน้าที่วิจัย ทำให้คุณจันดนาสามารถหาสูตรปูรูส ในลักษณะต่างๆ นำมาคลุกเคล้ากลัวยทoxidธรรมชาติ ให้มีรีซชาติที่ ไม่ธรรมชาติ และกล้ายเป็นขนมรับประทานเล่นที่น่าลิ้มลอง

ช่วงแรกคุณจันดนานำกลัวยปูรูสงาน农业生产รุ่งเรืองเหมือน กับข้าวขบเคี้ยวทั่วไป และนำไปวางขายตามโรงเรียนต่างๆ ใน จ.กาญจนบุรี ในราคาถุงละ 3 บาท ซึ่งได้รับการตอบรับที่ดีจาก บรรดาผู้ปกครองและเด็กนักเรียนทั้งหลาย เนื่องจากวัตถุคุณภาพ บานาน่าน้ำนี้ทำจากกลัวย ที่ดีกว่ามีประโยชน์ไม่น้อย และคงปูรูส ที่นำมาใช้ก็ไม่ได้ผสมผงชูรสแต่อย่างใด

“พื่อยากทำขนมรับประทานเล่นที่มีประโยชน์ให้เด็กๆ ได้รับ ประทาน มีทางเลือกที่มีประโยชน์ ไม่ใช่ว่ามีแต่ของรับประทานเด่น ที่มีแต่ผงชูรส”

ด้วยรสชาติและบรรจุภัณฑ์ที่ค่อนข้างทันสมัย ทำให้ยอดขาย บานาน่าน้ำเดิมโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง จนทำให้คุณจันดนารวมกุ๊ก ชาวบ้านในพื้นที่มาช่วยทำกลัวยแปรรูปขายกันอย่างเป็นล้านเป็นล้าน

ปริมาณการขายก็เป็นเรื่องที่น่าทึ้ง เพราะแต่ละวันคุณจันดนา



ต้องมีกลัวขึ้นดินหนักกว่า 2 ตัน สำหรับแบรูปทุกวัน นั่นหมายความว่า กลัวน้ำว่าที่เคยเป็นสินค้าที่ลั่นตลาด ราคาต่อ ได้กลายเป็นสินค้าที่มีค่า มีต่ำลงของรับทุกวันตลอดปี เป็นการสร้างรายได้ให้กับชาวสวนใน จ.กาญจนบุรี รวมถึงชุมชนที่เดิมทั้งด้วย

ผลิตภัณฑ์แล้วกันครับว่า การหัน การทอด การคลุก กลัวบวมมา 2 ตัน ทุกวันนั้น จะเป็นเรื่องใหญ่ขนาดไหน นั่นหมายความว่า การ "ขาดการ" ยังต้องมีที่ไว้

ด้วยปริมาณยอดขายที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้คุณเจนคนามีแนวคิดที่จะนำชานามาราวนเป็น "กลุ่มสตรีพัฒนากลัวน้ำว่าไทย" เพื่อจะได้มีแรงงานเพียงพอที่จะทำกลัวบวมสนได้ตามคำสั่งข้อ

กลุ่มสตรีพัฒนากลัวน้ำว่าไทยนั้นมีสมาชิกซึ่งเป็นคนในพื้นที่กว่า 60 คน มาแบ่งสรรหน้าที่การทำงานกันอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่กระบวนการประกอบกลัว ล้างกลัว ทอดกลัว การคลุก การตัดใส่ถุง และการซีลปิดถุง โดยไม่มีการซ้ำซ้อนกัน

ที่สำคัญ สมาชิกของกลุ่มจะได้รับผลตอบแทนในรูปแบบทั้งเงิน

เดือน ค่าจ้างรายวัน และแบบเหมาจ่าย ที่ทำให้สมาชิกกลุ่มนี้รายได้เสริมที่ทำให้คุณภาพชีวิตดีขึ้น เพราะรายได้เสริมของที่นี่ตกครัวครัวละ 5,000-1 หมื่นบาทต่อเดือน

ไม่ใช่เช่นว่า ปัจจุบันเนื้อหาการขายเป็นหนึ่งในสินค้า OTOP ที่ได้รับดังของ จ.กาญจนบุรี ที่ไม่ได้ขายแค่ในจังหวัดเท่านั้น แต่ยังก้าวเข้าไปขายในห้างค้าปลีกขนาดใหญ่ ในปัจจุบันเดียว ชั้นหกบนเดียว ซึ่งตั้งระดับโลกได้อย่างไม่อาจใคร และยังขึ้นนำห้ามประเทศไปขายยังประเทศญี่ปุ่นอีกด้วย

นอกจากนี้ กลุ่มสตรีพัฒนากลัวน้ำว่าไทยยังกล่าวเป็นวิสาหกิจชุมชนต้นแบบ ให้ชุมชนอื่นๆ มาเรียนรู้ด้วยงาน เรื่องระบบการจัดการ การทำธุรกิจในชุมชน นี้แหลกครัว เรื่องกลัวฯ ที่หากมีการวางแผนที่ถูกต้องและมีความคิดสร้างสรรค์ สร้างชุดเด่นให้กับสินค้าที่ทำให้รายได้เพิ่มอีกัน ○